THEOLOGISCH-PHILOSOPHISCHE SAMMELHANDSCHRIFT
Österreich (Admont?), 12. bis 13. Jh. Seite 111v
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26564
Copyright: Admont, Benediktinerstift

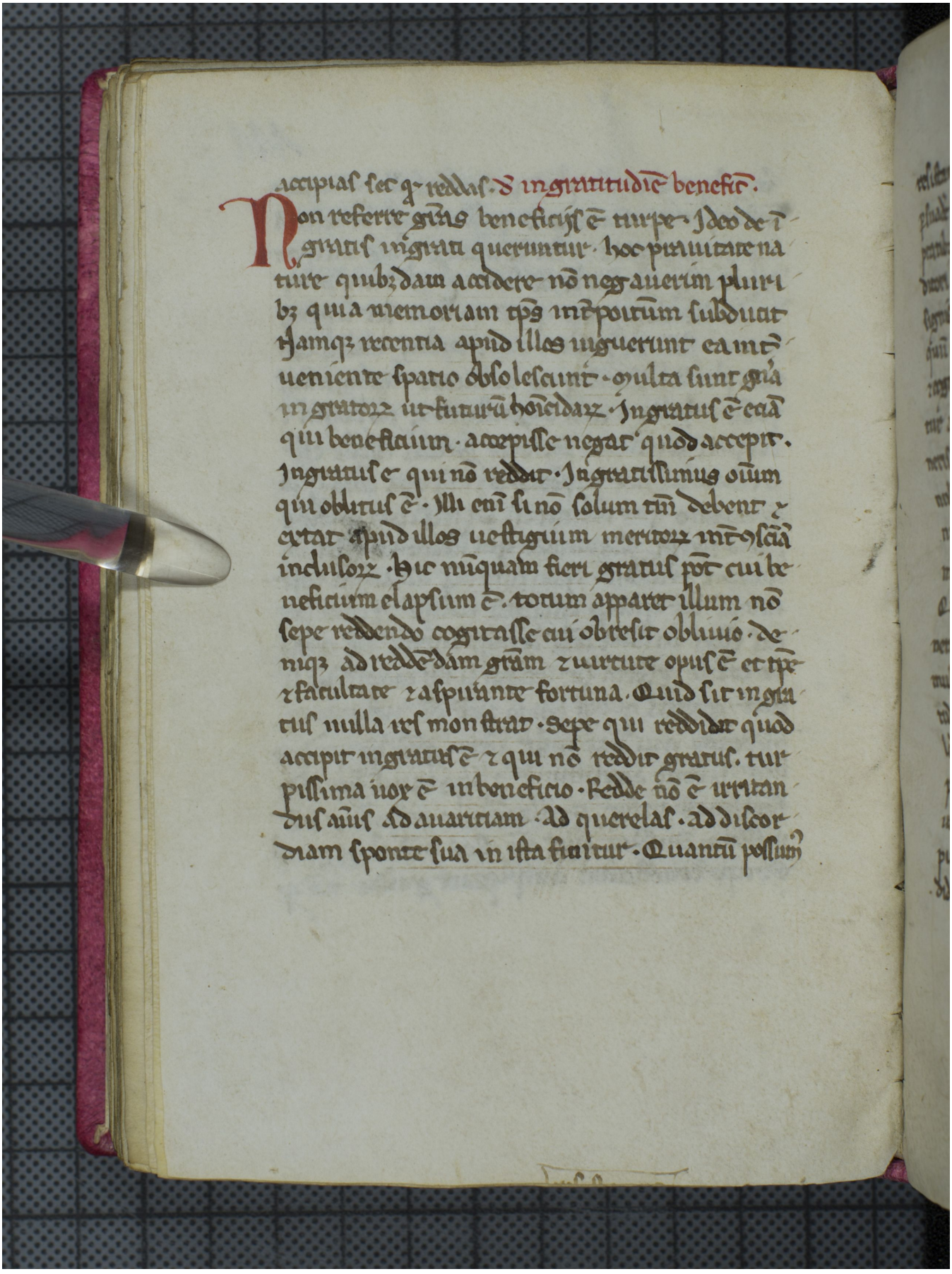

accipias sed q̄ reddas. ꝺ ingratitudīe benefic̄.

Non referre gr̄as beneficijs ē turpe. Ideo de ī
gratis ingrati queruntur. hoc prauitate na
ture quibꝫdam accidere nō negauerim pluri
bꝫ quia memoriam tp̄s int̄poitum subducit
Namqꝫ recentia apud illos iuguerunt ea int̄
ueniente spatio obsolescunt. Multa sunt gr̄a
ingratorꝫ ut futurū hoīcidarꝫ. Ingratus ē etiā
qui beneficium accepisse negat quod accepit.
Ingratus e qui nō reddit. Ingratissimus oīum
qui oblitus ē. Illi enī si nō solum tm̄ debent ꝛ
extat apud illos uestigium meritorꝫ int̄ ꝯsciā
inclusorꝫ. Hic nūquam fieri gratus pōt cui be
neficium elapsum ē. totum apparet illum nō
sepe reddendo cogitasse cui obresit obliuio. de
niqꝫ ad reddēdam gr̄am ꝛ uirtute opus ē et tp̄e
ꝛ facultate ꝛ aspirante fortuna. Quid sit ingra
tus nulla res monstrat. Sepe qui reddidit quod
accipit ingratus ē ꝛ qui nō reddit gratus. tur
pissima uox ē in beneficio. Redde nō ē irritan
dus aīus ad auaritiam. ad querelas. ad discor
diam sponte sua in ista finitur. Quantū possum